

Ib Nørlund (DKP):

Dette lovforslag har jo henslæbt sin tilværelse i lægemiddeludvalget, hvortil vores parti ikke har adgang, og allerede derfor kan jeg ikke deltage i de hidsige lykkenskninger til hinanden, som andre har væltet sig i. Men lovforslaget har jo også for visse deles vedkommende flakket om i andre udvalg, bl. a. i markedsudvalget, og på den baggrund skal jeg fremsætte nogle af vort partis betragtninger her.

Jeg må gøre opmærksom på, at lovforslaget behandles, uden at bilagstillægget er blevet trykt og kommet os i hænde; det giver os naturligvis visse begrænsninger i at kunne give lovforslaget en så indgående behandling som ønskeligt, og det må vist også siges at være en ukorrekt, for ikke at sige det stærkere, fremgangsmåde.

Allerede ved førstebehandlingen har vi f. eks. fra vores side angående § 19 udtalt ønske om, at sanktioner imod det, man kalder produktionsfejl og den slags, burde strammes, men under de givne omstændigheder skal vi give afkald på at stille ændringsforslag i så henseende.

Hvad angår § 12, synes det at gå ud på at forhindre, at statens seruminstitut får særlige rettigheder på medicinalmarkedet, hvad vi i og for sig synes kunne være rimeligt. Vi kunne også have andre bemærkninger, bl. a. vedrørende sammensætningen af nævnet under § 37.

Men det mest afgørende for os er i og for sig, at udformningen af lovforslaget tydeligvis er sket under skyggen fra EF, og det synes jeg man er gået meget let hen over i de hidtidige indlæg. Der er i og for sig noget ganske urimeligt i, at denne store og stolte europæiske bygning, som man fortæller os så meget om, ikke kan klare sig uden at lægge sig på så elementære ting som regler for medicinalvarer i de enkelte lande.

De direktiver, som har været udarbejdet i EF, har i deres almene retning vendt sig direkte mod linjerne for dansk politik på dette område, som har været båret af, hvad jeg vil kalde en sund restriktiv retning, og der var jo også tendenser til at videreudvikle det. Jeg skal ikke se bort fra, at det er sket på visse områder, men alligevel betød denne konflikt mellem EF-direktiverne og situationen her, at man selv i EF-partierne mødte så megen uro, at det fik den danske

regering til at gøre en slags indsigelse i fællesmarkedsorganerne. Det førte altså til anerkendelse af et forbehold, som lyder:

„ . . . ikke er til hinder for en politik, der sigter mod at begrænse antallet af medicin-specialiteter på markedet af hensyn til den offentlige sundhed.“

Det lyder jo meget godt, men netop derfor synes jeg, det mageløse er, at man så ikke benytter sig af det forbehold her, at alene skyggen fra EF får flertallet til at vige tilbage. I den forbindelse anser vi de ændringsforslag, som er stillet af hr. Wilhjelm i udvalget, for velmotiverede, fordi vi heller ikke kan se, at de så meget som bryder EFs rammer inden for det, som forbeholdet anviser, men tværtimod på en række områder delvis går ud på at opretholde tidligere bestemmelser. Men i det eneste bilag, jeg er kommet i besiddelse af, går ministerens svar på disse problemer ud på, at disse ændringsforslag strider imod EF-reglerne, altså at selv tidligere bestående bestemmelser skulle være stridende imod EF-reglerne. Og så viger man altså tilbage for at gennemføre det. Jeg forstår ikke, at hr. Camre her kan sige, at så er der bare tale om tomme forslag; det må da gælde om at udnytte forbeholdet, hvis man virkelig mener, at det har en alvorlig virkning. Jeg forstår heller ikke fru Kristine Heltbergs bemærkninger om, at EF-sammenhængen ikke længere spiller nogen væsentlig rolle for bedømmelsen af lovforslaget.

Mig forekommer det, at det, man gør, er at ofre sine egne forestillinger om elementære sundhedsregler på det kommunetære alter sydpå, som det vist hedder. Vi vil advare imod, at det skal være sådan, at EF, også selv om et forbehold er taget, i realiteten hviler så tungt på flertallets skuldre, at man ikke er i stand til at bevæge sig i nogenlunde opretstående gangart over for den indstilling, som man ved er fremherskende i EF.

Vi vil stemme for ændringsforslagene stillet af mindretallet under nr. 6, og ellers skal jeg bare sluttelig sige, at vi for øvrigt mener, at medicinalindustrien bør nationaliseres.

Wilhjelm (VS):

Det er en meget vidtgående og kompliceret lovgivning, vi her står over for, og det